

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.137/2025/5.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (cím2, eljáró képviselő: képviselő1)
Az alperes:	alperes (cím3)
Az alperes képviselője:	képviselő2
A per tárgya:	illetménnyel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó per (hivatásos szolgálati jogviszony kezdő időpontjának megállapításával összefüggő jubileumi jutalomra való jogosultság és elmaradt jubileumi jutalom megfizetése)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (30. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 1.K.701.795/2023/29. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperesnél áll hivatásos szolgálati jogviszonyban. Az alperes munkáltatójának 2012. április 25. napján kelt 16010/101/109-239/2012.Szü. számú szolgálati idő rögzítési igazolása szerint a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 326. §-a, 328. §-a és 329. §-a alapján a szolgálati nyugdíjjogosultság szempontjából beszámított szolgálati idő kezdetének időpontja 1992. október 20. napja. A munkáltató vezetőjének 2012. február 20. napján kelt 316-51/69-2012/17. számú személyi állományra vonatkozó parancsa a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyának kezdetét a jubileumi jutalomhoz, pótszabadsághoz kötődően 1992. október 20. napjában határozta meg. A munkáltató vezetőjének 2015. június 30. napján kelt 316-51/2023-2015. számú személyi állományra vonatkozóan kiadott parancsa a körzeti megbízott beosztású főörzészászlós felperes tekintetében a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 280. § (3) bekezdése alapján a jubileumi jutalom kezdete szempontjából figyelembe veendő szolgálati idő kezdetét 1993. október 20. napjában határozta meg. A parancsban foglalt jogorvoslati kioktatás ellenére a felperes a parancssal szemben szolgálati panasszal nem élt, azzal kapcsolatban a peres felek között per nem volt folyamatban.

[2] A felperes 2023. március 29. napján szolgálati panasszal élt az alperesnél, melyben kérte a 316-51/2023-2015. számú parancs megváltoztatását akként, hogy a felmentési idő, pótszabadság, jubileumi jutalom kezdete, végkielégítés, könnyített szolgálat, nyugdíj előtti rendelkezési állomány kezdete szempontjából figyelembe vehető szolgálati idő kezdő időpontja (a továbbiakban: kezdő időpont) 1992. október 20. napja. Ennek megfelelően kérte a 30 éves jubileumi jutalom kamattal megnövelt összegének kifizetését. Az alperes a 2023. június 19. napján 16000-101/418-1/2023.Szü. iktatószámú határozatával a panaszt megalapozatlanság miatt elutasította. Az indokolása szerint a felperes szolgálati ideje 10.816 nap, azaz 29 év 231 nap, a Hszt. 280. § (4) bekezdésére figyelemmel a jubileumi jutalom tekintetében figyelembe veendő szolgálati idő kezdete 1993. október 20. napja, mely alapján a Hszt. 166. § (1) bekezdés b) pontja szerint a 30 éves jubileumi jutalomra 2023. október 20. napján válik jogosulttá. Az alperesi határozattal szemben a felperes a 30 napos keresetindítási határidőn belül, 2023. július 6. napján keresettel élt az elsőfokú bíróságnál. A per folyamatban léte alatt az alperes 2023. október 20. napján bruttó 1.809.900 forint jubileumi jutalmat megfizetett a felperesnek késedelmi kamat nélkül.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes a módosított keresetében elsődlegesen kérte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés a) pontja alapján a 2015. június 30. napján kelt 316-51/2023-2015. számú parancs (az eredetileg előterjesztett keresetlevelében a fenti jogszabályhelyre hivatkozással a 2023. évi 16000-101/418-1/2023.Szü. iktatószámú, a szolgálati panaszt elutasító alperesi határozatot támadta) megváltoztatását akként, hogy a kezdő időpont 1992. október 20. napja. A másodlagos kereseti kérelmében a fenti kezdő időpont alapján számított 216.928 forint késedelmi kamat

megfizetésére kérte kötelezni az alperest a már megtérített jubileumi jutalom tőkeösszeg után. Érvelése szerint a 2012. évi szolgálati idő rögzítések helytálló időpontban állapították meg a kezdő időpontot a régi Hszt. 341/D. §-a alapján, ehhez képest nem érthető, hogy a Hszt. hatályba lépése után a 2015. évi parancsban az alperes a Hszt. 280. § (1) bekezdés g) pontjára is figyelemmel miként jutott az 1993. október 20. napja szerinti kezdő időpontra, mely a felperesi érvelés szerint téves. Álláspontja szerint a szolgálati idő nem évül el, a régi Hszt. 341/D. §-a értelmében olyan szerzett jogról van szó, ami nem veszhet el.

[4] Az alperes a védiratában kérte a módosított keresetnek mint alaptalannak az elutasítását arra hivatkozással, hogy a 2012. évi szolgálati idő megállapítások nem bírnak relevanciával, az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján kell meghatározni a kezdő időpontot, mely a régi Hszt. 341/D. §-a alapján helytállóan 1993. október 20. napján került rögzítésre a 2015. évi állományparanccsal. A felperes a 2015. évi parancsot jogorvoslati határidőn belül nem sérelmezte, az ellen szolgálati panaszt nem nyújtott be, ezért annak megváltoztatására a jelen perben már nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 30 éves jubileumi jutalom jogcímen megfizetett tőke után 216.928 forint késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a módosított keresetet elutasította. Az ítéletének indokolásában az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában a Hszt. 280. § (1)-(4) bekezdésre, 282. § (1)-(2) bekezdésére, 156. § (1)-(2) bekezdésére, 166. § (1)-(3) bekezdésére, a régi Hszt. 341/D. §-ára, a fegyveres erők és fegyveres testületek hivatásos szolgálati jogviszonyáról szóló 1971. évi 10. számú törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Tvr.) 33. § (1)-(5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 91. § (1)-(2) bekezdésére, 89. § (1)-(6) bekezdésére, valamint a kúriai joggyakorlatra utalással kifejtette, hogy a kezdő időpont a felperes esetében a Hszt. 280. § (1) és (4) bekezdése valamint a régi Hszt. 341/D. §-a alapján került rögzítésre, mely alapján a kezdő időpontot a rögzítéskor meghatározott szolgálati időkre figyelemmel kell megállapítani feltéve, hogy ez kedvezőbb, mint a Hszt. 280. § (1) bekezdése vagy (2) bekezdése alapján megállapított hivatásos szolgálati idő, illetve tényleges szolgálati idő. Mindezekre figyelemmel a felperes esetében a kezdő időpont 1992. október 20. napja, mely alapján a 30 éves jubileumi jutalom 2022. október 20. napján vált esedékessé. Ugyanakkor a jelen perben a 2015. évi állományparancs megváltoztatására lehetőség nem volt, mert azzal szemben a felperes szolgálati panaszt határidőben nem terjesztett elő, keresetlevelet nem nyújtott be az állományparancsban szereplő jogorvoslati tájékoztatás ellenére. Figyelembe vette, hogy a 2023. évi, szolgálati jegyen előterjesztett szolgálati panaszában a felperes a 2015. évi állományparancs felülvizsgálatát is kérte, így pergátló akadály nem merült fel, ezért az elsődleges kereseti kérelemről érdemben kellett döntenie. Figyelembe vette továbbá, hogy a Hszt. 11. § (1) bekezdése szerinti 3 éves elévülési idő már eltelt, melyet a Hszt. 11. § (3) bekezdése alapján hivatalból kellett figyelembe vennie.

[6] A másodlagos kereseti kérelem körében értékelte, hogy a már megfizetett jubileumi jutalom tőkeösszege után a 2022. október 20. napja szerinti esedékességtől jár

késedelmi kamat a 2023. október 20. napján történt kifizetés napjáig, ezért a felperes 216.928 forint összegű késedelmi kamatra jogosult, melynek összegét az alperes nem vitatta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az elsődleges kereseti kérelmének történő helytadást, a kezdő időpont 1992. október 20. napjában történő megállapítással. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a tényállás megállapítás körében sérti a Kp. 78. § (2) bekezdését, 81. § (1) bekezdését, és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 346. § (5) bekezdését. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen és iratellenesen értékelte a kereseti kérelmet, valamint az azt megelőzően benyújtott szolgálati panaszt, ezzel összefüggésben iratellenesen állapította meg a tényállást, és tévesen tekintette relevánsnak a 2015. évi parancs tekintetében a korábbi jogvita hiányát. Hangsúlyozta, hogy a keresetében érvényesített igénye a kezdő időpont 1992. október 20. napjára történő megváltoztatása volt, ezen igénye a jubileumi jutalom esedékességének kérdésén túlmutat, mert ezen időpont az alapja a pótszabadsága, a végkielégítése, a szolgálati nyugdíja és a nyugdíja mértékének is. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában ugyan kimondta, hogy a kezdő időpont 1992. október 20. napja, azonban ennek a rendelkező részben történő megállapítását elmulasztotta, a parancs megváltoztatására vonatkozó kereseti követelést elutasította. A per tárgyát ugyanakkor nem ez utóbbi jelentette, hanem a felperes szolgálati idejének jogszerű elismerésére vonatkozó igénye, amely folyamatosan fennálló igényként nem évülhet el. A felperes 2023. évi szolgálati panasza túlmutat a 2015. évi állományparancson, mert abban nem csak a 2015. évi parancs felülvizsgálatát kérte, hanem a kezdő időpont 1992. október 20. napjában történő megállapítását is. Az alperes határozata ezen igényét bírálta el, így a szolgálati panasz jogintézménye a Hszt. 267. §-a értelmében nem sérült. A felperesi igény nem a 2015. évi állományparancson nyugszik, ezért az azzal szemben elő nem terjesztett panasza a felperes igényét nem érinti. Az elsőfokú bíróság jogellenesen utasította el az elsődleges kereseti kérelmet amiatt, hogy a 2015. évi állományparancssal szemben jogorvoslati határidőn belül nem élt szolgálati panasszal, ezen indokból legfeljebb az eljárás megszüntetésének lett volna helye a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja és 48. § (1) bekezdés e) pontja alapján.

[8] A következőket bírői gyakorlat szerint a szolgálati idő helyes számítására vonatkozó igény a jogviszony fennállása alatt nem évül el, az elévülés csupán a szolgálati idő alapján számított egyes jogosultságok tekintetében merülhet fel. Mivel a jubileumi jutalomra vonatkozó anyagi igénye nem évülhetett el, a 30 éves jubileumi jutalom az esetében 2022. október 20. napján volt esedékes. Az elévülés körében hivatkozott a Hszt. 11. § (1)-(3) bekezdésére.

[9] A kezdő időpont helyes számításával kapcsolatban hivatkozott a jelentős számú folyamatban lévő más perre, melyben a bíróságok a felperesi álláspontot alátámasztó érdemi döntésre jutottak. A 4/2007. KPJE jogegységi határozat értelmében a szakmunkásképzést folytató középiskolákban töltött tanulmányi időt a szolgálati időbe be kell számítani, ezzel analóg a BH 1999.7.330 számú elvi döntés, mely szerint a helytelen besorolás állapotserelmet jelent. A BMr. 90. §-a, valamint 91. § (1)-(3) bekezdése, a Hszt. 267. §-a, 270. § (1) bekezdés a) pontja, 280. § (1) bekezdés g) pontja, a Tvr. 33. §-a, a Személyzeti Munka Szabályzatáról szóló 7/1987. BM parancs 177. pontja, a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény és az annak végrehajtásáról szóló 89/1990.

(V. 1.) MT rendelet 126. § (1) bekezdése, továbbá a régi Hszt. 326. §-a, 326/A. §-a és 328. §-a értelmében a rendészeti szakközépiskolákban eltöltött tanulmányi időt be kellett volna számítani a szolgálati időbe, és ennek megfelelően a kezdő időpontot az 1,2-es szorzó alkalmazásával 1992. október 20. napjában kellett volna megállapítani. A Hszt. 280.§ (1) bekezdés g) pontja alapján többször is elismert és beszámított idő szolgálati időnek minősül, ezért a per tárgyát nem érinti, hogy a későbbi jogszabályváltozások miatt az alperes milyen jogcímen és milyen időket ismer el.

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részében történő helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt azzal, amikor a 2015. évi állományparancsra vonatkozó kereseti kérelmet a Hszt. 11. § (3) bekezdése alapján elutasította. A szolgálati parancs a Hszt. 267. § (1) és (3) bekezdésére figyelemmel tartalmazta a jogorvoslati tájékoztatást, a parancs 2015. június 30. napja szerinti keltére és a 2023. április 3. napján benyújtott szolgálati panaszra figyelemmel a felperesi igény elévült, ezért az elsődleges kereseti kérelmet érdemben kellett elutasítani. A 4/2007. KPJE jogegységi határozat az Alkotmánybíróság 23/2009. (III. 6.) AB határozatával megsemmisítésre került, ezért arra a felperes joggal nem hivatkozhat. A BH1999.330. eseti döntés a jelen ügyben analógiaként nem alkalmazandó, mert a felperesi hivatásos szolgálati viszony esetében a Munka Törvénykönyvének rendelkezései nem irányadók. A jubileumi jutalomra vonatkozó jogosultság időtartamának számítása tekintetében fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat, az a 2015. évi állományparancsban helytállóan került számításra, a kezdő időpont 1993. október 20. napja.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdés alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés az elsődleges kereseti kérelmet elutasító rendelkezést támadta, ezért a másodfokú bíróság felülvizsgálatának terjedelme is csak erre a körre terjedhetett ki. Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelem elbírálása körében a tényállást helyesen állapította meg és abból megalapozott érdemi döntésre jutott akkor, amikor az elsődleges kereseti kérelmet elévülés okán érdemben elutasította. Indokaival a másodfokú bíróság a fellebbezésben kifejtettekre is figyelemmel az alábbiak szerint értett egyet.

[13] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felperes a 2023. évi szolgálati panaszával, annak szövege szerint egyértelműen a 2015. évi állományparancs megváltoztatását kérte akként, hogy a kezdő időpont az általa helyesnek tartott 1992. október 20. napjában kerüljön megállapításra. Az alperes a 2023. évi határozatával ezt a panaszt bírálta el és állapította meg, hogy a 2015. évi állományparancs megváltoztatására nincs

lehetőség, mert abban a kezdő időpont helytállóan került rögzítésre 1993. október 20. napjában, ezért a szolgálati panasz érdemben megalapozatlan. A felperes a keresetlevelében egyértelműen a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással a 2023. évi panaszt elutasító alperesi határozatot támadta, kérte annak megváltoztatásával a kezdő időpont igényének megfelelő időpontban történő megállapítását. Ezen elsődleges kereseti kérelmét a 18. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglaltak szerint megváltoztatta, megtámadott határozatként a 2015. évi állományparancsot jelölte meg, egyebekben a kereseti kérelmét változatlanul fenntartotta. A felperes elsődleges módosított kereseti kérelme mindezek alapján egyértelműen a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megtámadási per, mely a 2015. évi állományparancs megváltoztatására irányult. A felperes a fellebbezésében következetes igényeként azt jelölte meg, hogy a kezdő időpont 1992. október 20. napjában kerüljön megállapításra, melyhez fűződő, az állományparancs megtámadásán túlmutató érdekét részletezte, ugyanakkor a közigazgatási perben annak van jelentősége, hogy a felperes a keresetében milyen igényt érvényesít. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte akként, hogy a felperes az elsődleges kereseti kérelmével megtámadási pert indított, a keresetlevelben egyértelműen megjelölt és a továbbiakban változatlanul fenntartott érvelés alapján a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnak támadta az alperes határozatát. Mindezekre figyelemmel alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy megállapítási kereseti igényt terjesztett elő az elsődleges kereseti kérelmében, a kereseti igénye ugyanis egyértelműen megtámadási volt, azt az elsőfokú bíróság helytállóan ekként bírálta el. Alaptalanul bizonyult ezért az a fellebbezési érvelés, miszerint az elsőfokú bíróság a tényállást az elsődleges kereseti kérelem körében iratellenesen állapította meg, nem sérültek a fellebbezésben ezzel kapcsolatban hivatkozott Kp. és Pp. jogszabályi rendelkezések.

[14] A felperes az elsőfokú eljárás során az elsődleges kereseti kérelmét akként módosította, hogy a korábban megtámadott határozatként megjelölt 2023. évi panaszt elutasító határozatot a 2015. évi állományparancsra módosította, ennek azonban az ügy érdemére kiható jelentősége nem volt. A 2015. évi állományparancs az a sérelmezett munkáltatói intézkedés, amellyel szemben 2023. évben a felperes a szolgálati panaszát előterjesztette, ezt bírálta el az alperes az elsődleges kereseti kérelemben megjelölt 2023. évi határozatával és ezen panaszt elutasító határozattal szemben a Kp. 39. § (1) bekezdése szerinti 30 napos keresetindítási határidőben előterjesztette a felperes a keresetlevelét. Erre figyelemmel helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása [92] bekezdésében, hogy a felperes a 2023. évi szolgálati panaszával a 2015. évi állományparancs felülvizsgálatát is kérte, pergátló akadály ezért nem merült fel. Attól függetlenül tehát, hogy a 2015. évi állományparancssal szemben csak milyen későbbi időpontban terjesztette elő a szolgálati panaszát a felperes, a szolgálati panasz eljárásban, mint a Hszt. 267. §-a szerinti kötelezően igénybeveendő előzetes eljárásban álló perelőfeltételt kimerítette, a panaszt elutasító határozattal szemben határidőben benyújtotta a keresetlevelét, ezért alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja és a 48. § (1) bekezdés e) pontja alapján az eljárás megszüntetésének lett volna helye.

[15] Az elsőfokú bíróság helytállóan érdemben bírálta el a felperes elsődleges kereseti kérelmét és az ítéletének indokolásában kifejtettek szerint a tartalmában helytállóan vette figyelembe a Hszt. 11. § (1) bekezdése szerinti elévülést. A Hszt. 267. § (3) bekezdése részletezi, hogy mely határidőn belül lehet előterjeszteni a szolgálati panaszt, ez a jogszabályhely első mondatában részletezettek szerinti esetekben a munkáltatói intézkedés

közlésétől számított 15 nap, egyéb esetekben az igény érvényesítésére vonatkozó elévülési időn belül lehet a szolgálati panaszt előterjeszteni. A kezdő időpont megváltoztatására vonatkozó igény tekintetében előterjesztett szolgálati panasz nem tartozik az első mondatban foglalt esetkörbe, ezért a perbeli esetben a szolgálati panaszt a Hszt. 11. § (1) bekezdése szerinti 3 éves elévülési időn belül lehetett előterjeszteni. Ezt a fellebbezési ellenkérelemben helytállóan kifejtettek szerint a 2015. évi parancshoz képest a 2023. évben történt panasz benyújtással a felperes elmulasztotta, a szolgálati panasz késedelmes előterjesztésének tényét az alperes a szolgálati panasz elbírálása során tévesen nem vette figyelembe. Mindezt azonban a bíróságnak a közigazgatási perben észlelnie kellett, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe, hogy a 2015. évi állományparanccsal szemben a szolgálati panaszt a felperes csak a 3 éves elévülési időn túl terjesztette elő. Az erre vonatkozó sommás elsőfokú ítéleti indokolást egészíti ki a másodfokú bíróság azzal, hogy az elévülés kérdése az ügy érdemére tartozó körülmény, ezért a szolgálati panasz elévülési időn túl történt előterjesztésének tényét az ügy érdemében hozott döntéssel kellett elbírálni, mely az adott esetben a felperes elsődleges kereseti kérelme mint megalapozatlan elutasítását jelentette. A 2023. évben előterjesztett szolgálati panasz a 2015. évi állományparanccsal szemben előterjesztett szolgálati panasznak tekintendő, ezért nem annak volt relevanciája, hogy a 2015. évi állományparancsot a felperes a parancsban megjelölt jogorvoslati határidőn belül nem támadta meg, hanem annak, hogy az állományparanccsal szemben végsősoron benyújtott 2023. évi szolgálati panasz elévülési időn túl, elkésztetten került előterjesztésre. A fenti tény az elévülés körében érdemben kellett figyelembe venni, ettől független kérdés, hogy a szolgálati idő számítására vonatkozó igény és az az alapján gyakorolható egyes jogosultságok miként érvülhetnek el, ezért alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy a kezdő időpont helyes megállapítására vonatkozó igénye folyamatosan fennálló követelése volt, mely nem érvülhetett el, mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete a Hszt. 11. § (1)-(3) bekezdését nem sértette.

[16] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróságnak – függetlenül attól, hogy a kezdő időpont tekintetében elfoglalt érdemi álláspontját a késedelmi kamatkövetelésre vonatkozó másodlagos kereseti kérelem körében kifejtette – az elsődleges kereseti kérelem tekintetében nem kellett állást foglalnia arról, hogy az irányadó anyagi jogszabályhelyek alapján a kezdő időpont mely időpontban történő meghatározása a helytálló, ezért mellőzte a másodfokú bíróság a felperesi fellebbezésből a kezdő időpontra vonatkozó anyagi jogszabályhelyek vizsgálatát és az erre vonatkozó fellebbezési érvelés érdemi elbírálását.

[17] A felperes nincs elzárva attól, hogy a kezdő időpont helytálló megállapítására vonatkozó igényét külön szolgálati panasszal érvényesítse és az ebben a körben hozott, számára kedvezőtlen alperesi döntést megtámadási per keretében kérje felülvizsgálni, illetve a törvényi feltételek fennállása esetén a kezdő időpont meghatározására közvetlenül a bíróság előtt megállapítási pert indítson.

[18] A felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú bíróság ítéletében az elsődleges kereseti kérelem körében kifejtettek megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve a fellebbezett részében a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy az alperes által felszámított jogtanácsosi munkadíjon túl nem terjeszkedhetett.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték (48.000 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében a Magyar Állam terhén marad.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 3.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró